

Sygn. akt: VII Kzw 519/17

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2017r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - SSO Aneta Łatanik

Protokolant: starszy sekr. sądowy Iwona Pałubicka

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **M. J.**

skazanemu za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 3 października 2017r.

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 20 lipca 2017 roku

sygn. akt: II K 15/15

w przedmiocie odmowy odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Myszkowie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Myszkowie na podstawie art. 150 § 1 kkw i art. 151 § 1 kkw . nie uwzględnił wniosku skazanego M. J. w przedmiocie odroczenia wykonania kary 9 /dziewięciu/ miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 31.03.2015 r. w sprawie sygn. akt IIK15/15.

Przedmiotowe postanowienie zostało zaskarżone przez obrońcę skazanego , który zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego mające wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie, a mianowicie art. 150 § 1 k.k.w. poprzez przyjęcie, że w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki udzielenia odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności określone w tym przepisie, w sytuacji gdy u skazanego M. J. rozpoznano chorobę psychiczną, w wypadku której Sąd odracza wykonanie kary pozbawienia wolności; 2.naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k p.k w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, nie opierając się na całości zgromadzonego materiału dowodowego, w tym w szczególności z pominięciem dokumentacji medycznej z leczenia skazanego, z której wynika, iż rozpoznano u niego chorobę afektywną dwubiegunową; art. 170 § 1 pkt 5 kp.k., art. 167 kp.k. z zw. z art. 201 kp.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o uzupełnienie opinii sądowo psychiatrycznej oraz uznanie, że wskazany wniosek zmierza do przedłużenia postępowania, w sytuacji gdy w zastrzeżeniach do opinii sądowo psychiatrycznej obrońca skazanego wskazał, iż wydana w sprawie opinia jest niepełna i niejasna.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść a przejawiający się w błędnym uznaniu, że w realiach niniejszej sprawy brak jest przesłanek do odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do przeciwnego wniosku.

Obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez udzielenie skazanemu odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie wniesione przez obrońcę skazanego zasługuje na uwzględnienie. Sąd Rejonowy orzekając w niniejszej sprawie dopuścił się bowiem rażącego naruszenia art. 150 § 1 kkw. Stosownie do treści art. 150 § 1 k.k.w. wykonanie kary pozbawienia wolności w wypadku choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie tej kary Sąd odracza do czasu ustania przeszkody. Z opinii biegłych lekarzy psychiatrów z dnia 12 kwietnia 2017r. (k 341) wynika, że „biorąc pod uwagę fakt, że podczas hospitalizacji w Szpitalu (...) podtrzymano rozpoznanie choroby afektywnej dwubiegunowej, ponadto rozważono obecność nieprawidłowych cech osobowości a nie znalazło to odzwierciedlenia w przeprowadzanych badaniach psychologicznych, jak wynika z dokumentacji, a Badany oczekuje na obserwację sądowo-psychiatryczną do innych spraw w (...) w czerwcu 2017r wnioskujemy o podanie go czterotygodniowej obserwacji sądowo-psychiatrycznej co pozwoli na wykluczenie cech Choroby Afektywnej Dwubiegunowej lub jej potwierdzenie.” Sąd Rejonowy nie odniósł się do powyższego wniosku biegłych i nie poczynił żadnych dodatkowych ustaleń w tym podstawowym zakresie czyli czy skazany cierpi na chorobę psychiczną, co jest punktem wyjścia do oceny przesłanek z art. 150 § 1 kkw. Zwrócił się natomiast do Dyrektora Szpitala i (...) Aresztu Śledczego we W. o informację czy w warunkach więziennej służby zdrowia możliwe jest leczenie skazanego ze zdiagnozowaną chorobą afektywną dwubiegunową a jednocześnie nie uwzględnił wniosków obrońcy o dopuszczeniu dowodów z ustnej opinii uzupełniającej biegłych psychiatrów oraz o poddanie skazanego obserwacji psychiatrycznej gdyż zdaniem Sądy były one bezprzedmiotowe i nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia o przedmiocie niniejszego postępowania zmierzając do jego przedłużenia. Reasumując Sąd Rejonowy stwierdził, że „nawet jeśli przyjąć, iż skazany cierpi na chorobę psychiczną w postaci zaburzeń afektywnych dwubiegunowych, to nie uniemożliwia to wykonania kary pozbawienia wolności” Wniosek Sądu Rejonowego jest absolutnie nieuprawniony. Artykuł 150 przewiduje obligatoryjne odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności w wypadku choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonanie kary. Ustalenie, czy w danym wypadku mamy do czynienia z chorobą psychiczną, wymaga wiadomości specjalnych, czyli wydania opinii przez biegłych, czego w niniejszej sprawie Sąd nie uczynił, bowiem nie ustalił czy skazany cierpi na chorobę psychiczną. Ustalenia wymaga także czy taka choroba psychiczna jest w danym przypadku ciężką chorobą uniemożliwiającą wykonywanie tej kary, co również wymaga wiadomości specjalnych. Prawidłowe rozstrzygnięcie tych kwestii nakładało zatem na Sąd obowiązek zastosowania się do wymogów, jakie wynikają z przepisów k.p.k., dotyczących biegłych. Wbrew bowiem twierdzeniom skarżącego nie każda choroba psychiczna powoduje odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności. Choroba psychiczna, będąca podstawą obligatoryjnego odroczenia wykonania kary musi być ciężką chorobą. (postanowienia: SA w Katowicach z dnia 9 czerwca 1999 r., II AKz 304/99, SA w Lublinie z dnia 14 lutego 2001 r.. II AKz 496/00, Zbigniew Hołda, Kazimierz Postulski Komentarz do art. 150 Kodeksu karnego wykonawczego). Postępowanie Sądu I instancji nie mogło zatem ograniczyć się do założenia że **być może** skazany cierpi na zaburzenia afektywne dwubiegunowe ale może zostać hospitalizowany w warunkach więziennej służby zdrowia bowiem z uzyskanej przez Sąd informacji Dyrektora Szpitala (...) Zakładu Opieki Zdrowotnej Aresztu Śledczego we W. wynika, iż „istnieje możliwość leczenia w warunkach więziennej służby zdrowia pacjentów z rozpoznaniem zaburzeń afektywnych dwubiegunowych i to nawet w najcięższych epizodach chorobowych w przebiegu tego schorzenia „

Wobec powyższego Sąd uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.